

Đã m y năm nay r i tôi không mu n vi t và không vi t v ngày 30 tháng 4. Không vi t b i sau bao nhiêu năm, nh ng đi u mình mu n nói đã nói r i. Không vi t b i càng vi t ch càng th m thía v i l i c a ông Võ Văn Kiệt, vì mình n m trong s c tri u ng i bu n.



V i i, ba m i m y năm sau, bây gi , m t khía c nh nào đó, tôi không còn có c m t ng mình là ng i Vi t n a. Vi t Nam c a tôi là Vi t Nam c a quá kh . Vi t Nam đó không còn n a. Nh ng kh m t n i, m t góc c nh nào đó Vi t Nam v n n m trong tim tôi. Làm sao có th quên đ c khi ngày ngày v n còn c m bút vi t ti ng Vi t, đ c tin t c v Vi t Nam và đ u mu n đ u không, v n bâng khuâng v đ t cũ.

Hôm n , ng i xem nh ng đ n video đ c đ a lên Internet v cu c bi u tình ph n đ i c a ng i dân ba xã c a huy n Văn Giang, t nh H ng Yên, r i sau đó, cũng trong lúc làm tin, ch t đ c xem m t đ n v ph n ng c a mi n Nam Vi t Nam, c dân chúng l n chính quy n tr c vi c Trung Qu c chi m qu n đ o Hoàng Sa, tôi b ng c m th y m ng mình là dân mi n Nam ch không ph i là dân mi n B c. Tôi có th m t n c, ph i b x mà đi s ng tha ph ng c u th c và ngày nay nh n đ t l làm quê h ng, nh ng ít nh t tôi không ph i s ng trong m t qu c gia, đ i m t ch đ , đã đòi s hy sinh t t đ nh c a dân mình r i ph n b i.

Đ n video mà tôi th y v Văn Giang là lúc đoàn dân chúng c a các xã b c ng chi m t t p v đ b o v m nh v n c a mình. H t ng đoàn t ng l p kéo nhau đi, tay c m g y, cu c, x ng. Đ n clip khá dài, ng i quay đ ng yên m t ch , quay đoàn ng i đi qua. H đ c , già có, tr có, đàn ông có, đàn bà cũng có. Có khá nhi u ng i đ i nón an toàn, m t s khá đông

## Một số phàn nàn

T&#225;c Gi&#7843;: Lê Phan

Th&#7913; T&#432;:, 02 Th&#225;ng 5 N&#259;m 2012 18:43

---

phần nào khoác thêm một cái khăn để nón an toàn, trông ra có lẽ cũng có lý vì ít nhất nón an toàn bảo vệ không bị công an đánh bắt đâu. Giữa đám nón an toàn hay nón baseball có lác đác một số nón còi. Trong số người đi nón còi, có vài người dùng tuýp. Họ đi nón còi, mặc quần áo bắt mắt. Có lẽ có thiêu là họ mang quân hàm và huy chương đeo lên ngực. Một vài cái nón còi còn có lá cờ, rõ ràng là nón của một tổ chức quân nhân.

Một số trông họ có lẽ là những chiến sĩ đã bị chính quyền gọi nhập ngũ để chống lại xâm lăng của đoàn quân phản động Bắc, một số gia đình, có thể đã bị chính quyền gọi nhập ngũ, không phải để bảo vệ tổ quốc, mà để tham gia vào một cuộc chiến tàn, một cuộc chiến chiến mà trong đó anh em gặp nhau trên bãi chiến trường.

Cuộc chiến tranh Bắc Nam mà ngày 30 tháng 4 là ngày kết thúc, một cho chính quyền có khoác cho nó cái áo tuyên truyền gì chẳng nữa cũng vẫn là một cuộc chiến chiến, người Việt giết người Việt. Những cái pha chiến chiến họ nào có thể “kẻ thù tôi mang áo màu chiến nghĩa” những họ vẫn là người Việt. Và cũng xin đừng bảo tôi sai. Tôi có hai ông chú, một ông là sĩ quan quân đội miền Bắc, một ông là sĩ quan quân đội miền Nam. Cũng may là hai chú tôi chưa từng tham chiến chiến chung một chiến trường nào cả, những chuyện đó họ đã xảy ra cho nhiều gia đình trên đất Việt trong những năm chiến tranh.

Đã ba mươi mấy năm rồi, tôi không còn muốn tranh cãi cho chính nghĩa của miền Nam nữa bởi chuyện đó đã qua rồi, những người nhìn những cựu quân nhân miền Bắc làm lái vác gạo đi tranh đấu để bảo vệ mệnh đất, mệnh nước, kẻ sinh nhai của mình, tôi bằng lòng chấp nhận tuy một phần, xa nhà những họ vẫn còn không chịu sự bắt bớ. Họ là những người đã đem hết công tuýp để dâng cho chế độ. Chế độ và dùng công quyền đã khiến những cựu chiến tranh Bắc Nam dồn dập vì các triệu người ở hai bên chiến tuyến cũng như dân lành gặp khổ. Nếu miền Bắc không nhất quyết đòi chiến chiến miền Nam thì làm gì có chiến tranh.

Những sau khi đòi hỏi sự hy sinh từ những người dân để quy phục cai trị của mình, những Cộng sản Việt Nam và những người lãnh đạo chính quyền miền Bắc đã thốt họa vạ cho nhân dân. Tôi còn nhớ một lần về Việt Nam, một bà thím sau ngày đi miền, những công chức không được sống, một một quán bán tạp hóa bên cửa ngõ của nhà mình, đã mua mai, “Hỡi các ông ở bảo ‘Đánh những gì của M ta sẽ xây dựng đất nước bằng năm bằng mười năm xưa!’ Bây giờ đã ‘Đánh cho M dứt, đánh cho người y nhào’ y vạ vạ mà vẫn không được ăn!”

Khác với những năm đó, Việt Nam trong những năm cho đến gần đây quốc đã phát triển bằng năm bằng mười lúc trước. Có đi về thành phố Hà Nội ngày nay so với Hà Nội của những năm

đầu thập niên 1990, khi làn đầu tiên tôi trở về Hà Nội thì cũng thấy rõ sự thay đổi. Có đầu tư nhàngh phát triển to lớn đầu tiên đó người dân không được chia hưởng. Trong khi ruồng bỏ những cái hay cái đẹp chiếm đoạt để xây khu “đô thị mới” EcoPark, một khu vực là rất sang trọng vì partner của họ là công ty địa ốc Savills ở Luân Đôn, một trong những công ty mà nhìn quảng cáo của họ ở Luân Đôn toàn là nhà cửa trên mặt trời và biển Anh.

Ecopark quảng cáo là “thành phố xanh tươi, cuộc sống tiên tiến và văn minh.” Họ quảng cáo “không gian phố trong văn minh” và những khu vực “Rừng cây: luxury apartment; Phố Trúc là shopping mall, Văn minh Tùng và Văn minh Mai: biệt thự detached or semi-detached villas.” Trang quảng cáo của Ecopark mô tả về một môi trường sống tốt đẹp nhất. Tất cả thay đổi những cái đó không làm át đi tiếng than khóc của người dân Văn Giang.

Bây giờ tôi mới hiểu cái uất ức và thối mứa cái nơi đầu của những người như ông Trần Đĩnh hay Nguyễn Hữu. Họ là những nhà trí thức, mang tư tưởng và lý tưởng đi để cứu nước khỏi họa ngoại xâm, rồi để những người khác vì những cái lợi ích của họ là không thể để những cái chia đôi, là miền Nam đang quỳ gối trong áp bức của Mỹ Ngụy.

Tôi cũng quên những bà con vào Nam sau năm 1975, gom góp một ký ức, vài lon sữa, tiền bạc là quý hóa lắm, ai dè miền Nam đâu có thứ của tiền và kho của nhà họ để đánh lừa. Đã có những người, thối quá, giu luôn quà, không dám đem ra cho bà con trong Nam nữa.

Tôi cũng vẫn còn quên những anh họ của ông xã tôi, một cán bộ trung kiên, làm việc cho ban tuyên giáo trung ương, ban tuyên truyền của đảng cộng sản, họ nói chú em, “Vợ chú có bao nhiêu máu thịt nhân dân. Nhà của này là do Mĩ nó cho đấy à?”

Những cái việc mà những người vào Nam sau năm 1975 có lẽ cũng một phần nào được xoa dịu vì đầu sao cũng là kẻ thù. Cái việc mà những người sau đó, khi vào năm 1979, người anh em “môi hở răng lành” dấy cho một bài học kinh nghiệm. Cho đến bây giờ chính quyền Hà Nội vẫn chưa công nhận sự tống vong của những chiến binh biên giới, của quân nhân lính thù địch.

Và sau cùng, giới trẻ làm đầy ly là khi chính quyền bắt rồi chỉ thuyết, chỉ theo “đánh hổ diệt rắn” và chỉ còn mưu lợi làm giàu. Thối là đầu tiên vì sau cùng họ mới thấy là những gì họ hy sinh của cuộc đời đã chỉ là những cái bánh kẹo.

## M t s ph n b i

T&#225;c Gi&#7843;: Lê Phan

Th&#7913; T&#432;, 02 Th&#225;ng 5 N&#259;m 2012 18:43

---